

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์ ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๐/๒๕๖๗

เรื่องพิจารณาที่ ๒๕/๒๕๖๖

วันที่ ๑๒ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { ศาลปกครองกลาง

ผู้ร้อง

ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ความเห็น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๙ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย โดยมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” วรรคสอง บัญญัติว่า “กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง” มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลไม่ต้องรับโทษอาญา เว้นแต่ได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักกว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดมิได้” วรรคสอง บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้”

วรรคสาม บัญญัติว่า “การควบคุมหรือคุมขังผู้ต้องหาหรือจำเลยให้กระทำได้เพียงเท่าที่จำเป็น เพื่อป้องกันมิให้มีการหลบหนี” วรรคสี่ บัญญัติว่า “ในคดีอาญา จะบังคับให้บุคคลให้การเป็นปฏิปักษ์ ต่อตนเองมิได้” และวรรคห้า บัญญัติว่า “คำขอประกันผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาต้องได้รับการ พิจารณาและจะเรียกหลักประกันจนเกินควรแก่กรณีมิได้ การไม่ให้ประกันต้องเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ”

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๕ การดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สิน ส่วนที่ ๒ การดำเนินการ กรณีร่ำรวยผิดปกติ โดยวรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ใต้สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงาน สำนักงานไต่สวน เอกสาร พยานหลักฐาน และความเห็นไปยังอัยการสูงสุดภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มามีมติ เพื่อให้อัยการสูงสุด ดำเนินการยื่นคำร้องต่อศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ เพื่อขอให้ศาลสั่งให้ทรัพย์สินที่ร่ำรวย ผิดปกติตกเป็นของแผ่นดินต่อไป และให้นำความในมาตรา ๘๓ มาตรา ๘๔ มาตรา ๑๑๙ มาตรา ๑๒๐ และมาตรา ๑๒๑ มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม” วรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามวรรคหนึ่งเป็นผู้ดำรงตำแหน่งอัยการสูงสุด ให้ประธานกรรมการยื่นคำร้องต่อศาลอาญาคดีทุจริตและ ประพฤติมิชอบ เพื่อขอให้ศาลสั่งให้ทรัพย์สินที่ร่ำรวยผิดปกติตกเป็นของแผ่นดินต่อไป โดยให้นำความ ในมาตรา ๘๐ มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. แจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยข้อเท็จจริงโดยสรุปไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจ แต่งตั้งถอดถอนของผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่วินิจฉัยเพื่อส่งลงโทษไล่ออกภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง โดยให้ถือว่ากระทำการทุจริตต่อหน้าที่” วรรคสี่ บัญญัติว่า “ความในวรรคสาม มิให้ใช้บังคับกับผู้ถูกกล่าวหาที่เป็นข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ ศาลยุติธรรม ข้าราชการตุลาการศาลปกครองตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง หรือข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ในกรณีที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ใต้สวนและวินิจฉัยว่าข้าราชการดังกล่าวร่ำรวยผิดปกติ ให้แจ้งให้ประธาน กรรมการแจ้งไปยังประธานกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม ประธานกรรมการตุลาการศาลปกครอง หรือประธานกรรมการอัยการ แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบ ข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง หรือกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ แล้วแต่กรณีต่อไป และในกรณีที่มีการสั่งให้พ้น จากราชการ ให้ถือว่าเป็นการให้พ้นจากราชการเพราะกระทำการทุจริตต่อหน้าที่” วรรคห้า บัญญัติว่า “ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้บริหารท้องถิ่น รองผู้บริหารท้องถิ่น ผู้ช่วยผู้บริหารท้องถิ่น หรือสมาชิก

สภาท้องถิ่น ให้ส่งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยข้อเท็จจริงโดยสรุปไปยังผู้มีอำนาจสั่งให้พ้นจากตำแหน่งเพื่อสั่งให้พ้นจากตำแหน่งภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง และให้ถือว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำการทุจริตต่อหน้าที่” และวรรคหก บัญญัติว่า “ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนตามวรรคสาม หรือผู้มีอำนาจสั่งให้พ้นจากตำแหน่งตามวรรคห้า มีอำนาจสั่งไล่ออกหรือดำเนินการถอดถอนได้โดยไม่ต้องสอบสวนหรือขอมติจากคณะรัฐมนตรี หรือความเห็นชอบจากองค์กรบริหารงานบุคคล”

มีประเด็นที่ต้องพิจารณาตามข้อโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีที่ว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายฉ้อฉล และให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนสั่งลงโทษไล่ออกเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกกล่าวหา โดยให้ถือว่ากระทำการทุจริตต่อหน้าที่ แต่ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดฐานกระทำการทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม จึงไม่อาจถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการทุจริตต่อหน้าที่ได้ บทบัญญัตินี้ดังกล่าวขัดต่อหลักนิติธรรม เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพเกินสมควรแก่เหตุ และกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และการถูกวินิจฉัยว่าร้ายฉ้อฉลเป็นคดีแพ่ง ไม่อาจตีความว่าเป็นมูลความผิดทางอาญาฐานทุจริตต่อหน้าที่ได้ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มีเจตนารมณ์ในการตราขึ้นใช้บังคับอันเนื่องมาจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ได้บัญญัติหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในการจัดให้มีมาตรการหรือแนวทางที่จะทำให้การปฏิบัติหน้าที่มีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล เกิดความรวดเร็ว สุจริต และเที่ยงธรรม รวมทั้งได้เปลี่ยนแปลงคุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม ตลอดจนวาระการดำรงตำแหน่งไว้ อีกทั้งได้บัญญัติให้รัฐมีหน้าที่ส่งเสริมสนับสนุน และให้ความรู้แก่ประชาชนถึงอันตรายที่เกิดจากการทุจริตและประพฤติมิชอบทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน และจัดให้มีมาตรการและกลไกที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันและจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบดังกล่าวอย่างเข้มงวด โดยที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม กำหนดให้เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายฉ้อฉล ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. แจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยข้อเท็จจริงโดยสรุปไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนของผู้ถูกกล่าวหาภายในสามสิบวันนับแต่วันที่วินิจฉัยเพื่อสั่งลงโทษไล่ออกภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง โดยให้ถือว่ากระทำการทุจริต

ต่อหน้าที่ อันมีลักษณะเป็นการกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งถูกคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนและวินิจฉัยว่าร่ำรวยผิดปกติ ต้องส่งลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐ คนดังกล่าวด้วยการไล่ออกทันทีเมื่อได้รับแจ้งคำวินิจฉัยจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนดังกล่าวไม่อาจใช้ดุลพินิจสิ่งเป็นประการอื่นได้ การกำหนดในลักษณะดังกล่าว เป็นการกำหนดมาตรการลงโทษทางวินัยในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐถูกคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนและวินิจฉัยว่าร่ำรวยผิดปกติ ซึ่งมาตรการดังกล่าวเป็นมาตรการและกลไกที่เพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในภาครัฐให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นอกเหนือไปจากการขอให้ศาลสั่งให้ทรัพย์สินที่ร่ำรวยผิดปกติตกเป็นของแผ่นดิน ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นมาตรการทางแพ่ง ทั้งนี้ การกล่าวหา ไต่สวน และวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น คณะกรรมการ ป.ป.ช. ย่อมเปิดโอกาสให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ซึ่งถูกกล่าวหาว่าร่ำรวยผิดปกติชี้แจง และโต้แย้งข้อกล่าวหาดังกล่าวได้อย่างเต็มที่ ตลอดจนแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานทั้งที่เป็นคุณและเป็นโทษแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหา เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง ครบถ้วน และสมบูรณ์ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๑๕ วรรคสอง ที่กำหนดให้การกล่าวหาและการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เนื่องจาก มีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าพนักงานของรัฐผู้ใดร่ำรวยผิดปกติ ให้นำความในหมวด ๒ การไต่สวน มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยหมวด ๒ การไต่สวน มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง กำหนดให้ในการ ดำเนินการไต่สวนหรือไต่สวนเบื้องต้น คณะกรรมการ ป.ป.ช. คณะกรรมการไต่สวน หัวหน้าพนักงาน ไต่สวน หรือพนักงานไต่สวน แล้วแต่กรณี ต้องดำเนินการเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องตรงตามความจริง ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นครุณหรือเป็นโทษต่อผู้ถูกกล่าวหา และวรรคสาม กำหนดให้ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหา ขอให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. คณะกรรมการไต่สวน หรือหัวหน้าพนักงานไต่สวนเรียกบุคคลหรือเรียก เอกสารจากบุคคลใด ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือพนักงานไต่สวนดำเนินการตามที่ร้องขอ ประกอบกับ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๑๗ ได้กำหนดให้เมื่อผู้ถูกกล่าวหาได้รับแจ้งข้อกล่าวหาว่าร่ำรวยผิดปกติแล้ว ให้ผู้ถูกกล่าวหา มีหน้าที่พิสูจน์ หรือแสดงที่มาของรายได้หรือทรัพย์สินของตน ดังนั้น การกล่าวหา ไต่สวน และวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ ร่ำรวยผิดปกติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. อันนำมาสู่การขอให้ศาลสั่งให้ทรัพย์สินที่ร่ำรวยผิดปกติตกเป็น ของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคหนึ่ง และการไล่ออกโดยถือว่ากระทำการทุจริตต่อหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ

ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม ย่อมเป็นไปด้วยความรวดเร็ว สุจริต และเที่ยงธรรม นอกจากนี้ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๓ ยังได้กำหนดให้ในกรณีที่มีคำพิพากษาอันถึงที่สุดของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบให้ยกคำร้องขอตามมาตรา ๑๒๒ วรรคหนึ่ง ด้วยเหตุที่เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ได้ร่ำรวยผิดปกติตามที่ถูกกล่าวหา ถ้าหากผู้ถูกกล่าวหาได้ถูกไล่ออกตามมาตรา ๑๒๒ วรรคสาม ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนแล้วแต่กรณีสั่งเพิกถอนคำสั่งไล่ออกหรือถอดถอนโดยเร็ว และผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินเดือน ค่าจ้าง ค่าตอบแทน หรือประโยชน์อื่นใดที่พึงได้รับถ้ามิได้ถูกไล่ออก ทั้งนี้ ตามระเบียบบริหารงานบุคคลหรือมติคณะรัฐมนตรีกำหนด จึงเป็นกรณีที่มีการไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งต้องยื่นคำร้องต่อศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ เพื่อขอให้ทรัพย์สินที่ร่ำรวยผิดปกติตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๑๒๒ วรรคหนึ่ง และนำมาสู่การไล่ออกโดยถือว่าทุจริตต่อหน้าที่ตามมาตรา ๑๒๒ วรรคสาม การดำเนินการดังกล่าวย่อมถูกตรวจสอบโดยศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจตุลาการในการพิจารณาและวินิจฉัยคำร้องดังกล่าวว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐในกรณีดังกล่าวร่ำรวยผิดปกติจริงหรือไม่

เมื่อการลงโทษไล่ออกโดยให้ถือว่าทุจริตต่อหน้าที่ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม เป็นมาตรการลงโทษทางวินัย โดยให้ถือว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งถูกคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนและวินิจฉัยว่าร่ำรวยผิดปกติต้องถูกไล่ออกเนื่องจากกระทำการทุจริตต่อหน้าที่ การกำหนดในลักษณะดังกล่าวเป็นเพียงการกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งถูกคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนและวินิจฉัยว่าร่ำรวยผิดปกติ ถือว่ากระทำการทุจริตต่อหน้าที่อันเป็นการกระทำความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงเพียงเท่านั้น ไม่ได้มีลักษณะเป็นการกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งถูกคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนและวินิจฉัยว่าร่ำรวยผิดปกติ ต้องถือว่ากระทำความผิดอาญาฐานทุจริตต่อหน้าที่แต่อย่างใด เนื่องจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวมุ่งเน้นในการลงโทษทางวินัยอันเป็นมาตรการและกลไกในการเพิ่มประสิทธิภาพการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐเพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ อีกทั้งบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวไม่ได้บัญญัติเกี่ยวกับโทษอาญาในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐถูกคณะกรรมการ ป.ป.ช. กล่าวหาและวินิจฉัยว่าร่ำรวยผิดปกติ จึงเป็นกรณีที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวไม่ได้มีการบัญญัติเกี่ยวกับโทษอาญาในกรณีของเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งถูกคณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยว่าร่ำรวยผิดปกติ และไม่ได้มีลักษณะเป็นการกำหนดให้ผู้ที่ถูกคณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยว่าร่ำรวยผิดปกติ ให้ถือว่ากระทำความผิดอาญา

ฐานทุจริตต่อหน้าที่ ประกอบกับการวินิจฉัยดังกล่าวของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ย่อมต้องถูกพิจารณา โดยศาลซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจตุลาการ อีกทั้งการกล่าวหา ใต้สวน และวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ย่อมเป็นไปด้วยความสุจริตและเที่ยงธรรม และเปิดโอกาสให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาได้มีโอกาสต่อสู้ โต้แย้งข้อกล่าวหาได้อย่างเต็มที่ ดังนั้น พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม จึงไม่ได้มีลักษณะเป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล และไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม อีกทั้งไม่ได้มีลักษณะเป็นการกำหนดให้บุคคลต้องรับโทษอาญา โดยที่กฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นไม่ได้บัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ หรือกำหนดให้โทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นหนักกว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดแต่อย่างใด บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวจึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ